El Cul del Pou | | Actualitzat el 13/07/2018 a les 10:48

Qui no coneix... Conxita Parcerisas, una dona amb molta història

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó

I és clar que la coneixeu: Conxita Parcerisas i Estruch! El pare era un fuster de Fals, que venia de perdre la guerra i es va casar amb una modista d'Aguilar de Segarra. I és allà on va néixer la Conxita, a les darreries de 1953. Però hi va fer una estada curta, tot just un any, al cap del qual la família es plantà a ca l'Asols -ben bé a l'ombra de la Seu, en un barri antic, divers i popular. El seu pas per l'escola de Casa Caritat continuarà, gràcies a una beca, a les monges de Sant Francesc. I finalment farà el 5è i 6è de batxillerat al Peguera. En aquell moment la seva planeta es creua amb una oferta feta al mateix institut per un representant del Banc Mercantil: els calien nois i noies per treballar a l'estiu. I la Conxita, com d'altres companys, va dir que sí, que ho provaria... i s'hi va estar gairebé trenta-cinc anys! Canviava la marca -del Mercantil a Banca Catalana, i després el BBVA- però ella perseverava pacient i puntual, cada dia de cada dia a les mateixes oficines del carrer Guimerà. Com que la dona no tenia l'esperit que la banca reclama,va superar el COU nocturn i, immediatament, la llicenciatura de Geografia i Història,en horari de tarda. Paral·lelament, s'acostà a l'escoltisme i l'Església més progressista del moment, i d'aquí vingué el compromís polític. Cap de llops a Sant Joan de Vilatorrada, hi coincideix amb Joan Cornet o en Salvador Torras i el seu activisme es canalitza a la Unió Socialista del Bages. Després coneixerà la colla vinculada al Sant Francesc Xavier, amb en Joan M. Serra, el Nasi Segon, el Pep Huguet o l'Ignasi Perramon, amb qui acabarà casada. Amb ell tindran el Guillem i l'Oriol, en una maternitat marcada pel compromís municipal del pare (alcaldable pel PSAN el 1979 i molt sovint regidor des d'aquell primer ajuntament democràtic). La Conxita durà doncs el pòndol de la llar, però conservarà tothora vida pròpia, fent bategar la seva passió per la història o el cinema. I és aleshores, tot just amb 51 anys, que una segona oferta bancària li torna a canviar la vida. «Em van oferir de prejubilar-me i em va semblar perfecte!». Compteu: han estat vora quinze anys de recerca històrica i compromís associatiu. Fou una dels set fundadors de l'Associació Memòria i Història de Manresa (memoria.cat) i, amb Lluïsa Font, també engeguen les "Històries de les dones de Manresa" (manresanes/blogspot.com). També elabora i revisa el cens dels represaliats per la guerra civil, amb Josep Alert, en una feina que l'ha dut moltes hores a Capitania militar, a Barcelona. I ara mateix s'ha capbussat en la commemoració dels 80 anys dels bombardeigs de Manresa, forfollant arxius i buscant més testimonis. Què més es pot demanar? Doncs si encara li quedava un bocí de temps, tenim la Conxita a Cineclub, des de fa ben bé dotze anys, en un procés de renovació de l'entitat que prova d'arribar a gent més jove i diversa, i guanya espectadors a cada temporada. De tot se surt i nosaltres celebrem que, almenys en el seu cas, la banca no hagi guanyat. Això sí que és fer història!